

està posat en litigi entre els professionals de les diverses branques de la medicina, donada la circumstància que presenta el pla d'estudis de la carrera farmacèutica on les assignatures d'anàlisi s'hi cursen metòdicament, en diferenciació de les fins ara disciplines acadèmiques mèdiques, on els treballs i estudis analítics hi eren adscrits sense obligatorietat. Això ha fet que d'ençà uns quants anys, l'Estat hagi legislat, periòdicament i contínua, encarregant a aquests professionals farmacèutics totat mena d'investigacions analítiques en mires a un possible millorament sanitari, fent, per tant, d'aquests professionals un de tants membres de l'organització sanitària.

La Conferència europea, per contra, malgrat l'interès del ponent general del tema d'Assistència mèdica en subratllar l'aspecte que indirectament representa una millor i més ràpida assistència mèdica pel que fa al més ràpid aprivisionament de medicaments, no té gaire o gens en compte aquesta missió sanitària indirecta de l'apotecari, ni tampoc en l'altre aspecte de tècnic analista, arribant un dels seus membres — el Dr. GULDENTOPS, de Bèlgica — a assenyalar el perill de fomentar la *medicina de contraband*, en confiar a ul's ciuss als apotecaris rurals les pràctiques d'anàlisi, recolzant aquesta particular opinió en el fet de què els habitants de la ruralia, més que els de les grans urbs, estan més predisposats a acudir, abans que a cal metge, a cal apotecari; i àdhuc també per la raó de què el farmacèutic modern, s'ha preocupat més de fer de comerç de productes preparats restant reduïda al mínim la seva tradicional condició de preparador tècnic. Aquestes consideracions, que no deixen d'oferir un cert caire verídic i que han fet o determinat, segurament, que en determinats països hagi modificada de soca-arrel aquesta carrera liberal, són les que expliquen que en la conclusió o recomanació 3.ª de la Comissió tractant del Tema 11., darrera del mot farmacèutic, s'hi afegeix, amb un cert esperit ample, el de *metge-profarmacèutic*. Per la part que ens afecta, dessorbre aquesta qüestió en tenim un criteri ben format, tot i procurant adaptar ço acordat per la reunió d'experts de Ginebra bo i respectant les nostres necessitats, els nostres costums i la característica especial que ofereix, en el nostre país, el paper de l'apotecari en la futura organització sanitària de Catalunya.

III. *Veterinaris*.—Com en la qüestió dels apo-

tecaris, la Conferència no s'ocupà gaire d'aquests elements sanitaris amb tot i que el mateix Professor PARISOT en el seu informe general, va remarcar la importància d'aquests en tenir en compte la possibilitat, avui ja perfectament comprovada, de la transmissió a l'home de moltes malalties del bestiar, afegint a aquesta consideració capital, la declaració explícita de què en la lluita contra la malaltia exigeix una estreta col·laboració i cooperació entre tots els que treballen per a la consecució d'uns mateixos fins. En el nostre país ja estem convençuts de la valor real de la feina que fa i de la que pot, d'ací endavant, realitzar el veterinari, perquè en la nostra organització, ocupi aquest sanitari el lloc que li pertocui.

IV. *Llevadores, infermeres, practicants, etc.*—La Conferència s'ocupà més extensament d'aquest personal auxiliar de les ciències mèdiques, en vista a un perfeccionament assenyat de l'assistència i del millorament de l'estat sanitari general dels pobles, com a llur conseqüència. Per aquesta causa pren la Conferència la resolució següent: "*Aquesta assistència mèdica necessita, igualment, de l'existència d'un personal auxiliar, tècnicament qualificat, comprenent una o diverses infermeres, — i fins en defecte d'aquestes i provisionalment — d'altres persones posseint el mínim necessari de formació tècnica. Emperò, és indispensable que aquest personal auxiliar s'abstingui en absolut de tota intervenció d'ordre mèdic, que no podrà efectuar més que sota la direcció d'un metge.*"

Sortosament, en la nostra terra, existeix ja un nombrós cos de llevadores titulades, constituint Col·legi professional un crescut nombre de practicants, també col·legiats i s'ha iniciat ja, amb l'empenta deguda la preparació i formació del d'infermeres diplomades, dites visitadores o d'higiene i el d'infermeres vetlladores de malalts. Fem una petita aturada en respecta al nombre i qualitat de serveis que poden prestar aquest personal auxiliar i endeguem aquesta funció en el medi rural aital com ja ho han aconseguit a l'Anglaterra i que consisteix en combinar la feina pròpia de la llevadora, amb la funció, cada dia més important, de les infermeres visitadores d'higiene, sobretot per ço que fa referència a la vigilància dels infants de la primera edat, amb mires